

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/106/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3718202974
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3718202974.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobkyne S.. O. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., Q. XXXX/X zastúpenej advokátkou J.. Q. J., D. so sídlom O., V.. M. R. L. XX proti žalovanej S.. F. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. P., I. XXXX/XX, o zaplatenie 9.000,- EUR s príslušenstvom na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 30. júna 2020 č. k. 3C/55/2018 - 310 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi **p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 30. júna 2020 č. k. 3C/55/2018 - 310 súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie 129,03 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 15.10.2018 do zaplatenia z dôvodu späťvzatia, uložil žalovanej zaplatiť žalobkyni do troch dní od právoplatnosti rozsudku 8.870,97 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 10.05.2019 do zaplatenia, vo zvyšku (úroku z omeškania) žalobu zamietol a žalobkyni priznal voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 91,98 %. Vyhovel tak žiadosti žalobkyne, ktorá sa domáhala zaplatenia čiastky 8.870,97 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 15.10.2018 do zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré spočívalo v tom, že žalovaná v období od 01.10.2016 do 23.03.2018 užívala nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne bez právneho dôvodu. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového zistenia, že v žalovanom období bola na liste vlastníctva ako výlučná vlastníčka nehnuteľností - rodinného domu súp. č. XXXX postavenom na pozemku parc. č. XXXX/X a parcely č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X a XXXX/X- vedená žalobkyňa. Označil za bez právnej relevancie ťažiskové tvrdenia žalovanej o finančnom vklade jej manžela (bývalého manžela žalobkyne) S.. P. do kúpy týchto nehnuteľností, pretože k zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v prospech S.. P. na základe písomného právneho úkonu (§ 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka) nedošlo. K obrane žalovanej, že žalobkyňa sa zaviazala previesť na jej manžela S.. P. časť nehnuteľností, súd prvej inštancie uviedol, že nič jej manželovi nebránilo domáhať sa na príslušnom súde svojho práva voči žalobkyni, a to zaplatenia sumy, ktorú do predmetných nehnuteľností investoval. V konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 8C/199/2016 o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré iniciovala S. P. (sestra manžela žalovanej S.. P.), bol vydaný rozsudok, ktorým súd v celom rozsahu žalobu zamietol. V predmetnom konaní súd skúmal dohodu o urovaní zo dňa 05.01.2015, o ktorú S. P. opierala svoj nárok. Súd v podstate skonštatoval, že Dohoda o urovaní nemohla záväzok k prevodu vlastníckeho práva, ktorý bol súdom posúdený ako absolútne neplatný právny úkon (v konaní sp. zn. 17C/211/2012), viesť k zmene vlastníckeho práva, táto Dohoda o urovaní nebola ani odkladovaná katastrom nehnuteľností, ani nebola splnená.

Žalovaná teda nepreukázala, že by žalobkyňa nebola v žalovanom období od 01.10.2016 do 23.03.2018 výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností. Žalovaná ďalej dôvodila, že žaloba je nemorálna a uviedla celkom 12 dôvodov, ktoré sa prevažne týkali financovania kúpy nehnuteľností a okolností súdnych konaní. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že žaloba nie je nemorálna a výkon práv žalobkyne nie je rozporný s dobrými mravmi, ak existovala možnosť domôcť sa svojich práv, no oprávnený subjekt túto možnosť nevyužil. Opäť zopakoval, že S.. P. nič nebránilo, aby podal na žalobkyňu žalobu, ktorou by sa domáhal vrátenia svojich investícií do cudzej veci - nehnuteľností žalobkyne. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa žalobkyňa nestala výlučnou vlastníčkou nehnuteľností nemorálnym spôsobom, nakoľko je zrejmé, že sa na takomto spôsobe nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam S.. P. so žalobkyňou dohodli. Šlo o ich slobodné rozhodnutie, ktoré treba rešpektovať. Skutočnosť, že prípadne žalobkyňa následne nedodržala ich dohodu o tom, že na S.. P. prevedie podiel na nehnuteľnostiach, nemôže mať vplyv na výsledok tohto sporu. Stále mal S.. P. možnosť zažalovať žalobkyňu o vrátenie investícií vložených do domu. Ak by aj bolo pravdou tvrdenie žalovanej, že žalobkyňa na súde a polícii tvrdí, že S.. P. nevložil žiadne financie do nehnuteľnosti, toto nemožno vyhodnotiť ako argument, ktorý by mal vplyv na zamietnutie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia titulom užívania nehnuteľností, rovnako tak ani to, že skutočný finančný podiel žalobkyne je 28 % a že od roku 2012 (ako tvrdí žalovaná) sa snažili kúpiť predmetné nehnuteľnosti, pričom žalobkyňa k tomuto nepristúpila. Poukázal, že dispozícia s vecou je imanentnou súčasťou vlastníckeho práva, pričom je len na rozhodnutí vlastníka, či sa rozhodne vec predať a komu. Len samotné investovanie do nehnuteľnosti z investora nerobí vlastníka. Ak aj S.. P. platil za žalobkyňu nejaké poplatky, výdavky na bývanie, úver za žalobkyňu a podobne, uvedené nebol povinný, ibaže by sa na tom dohodli. Súd prvej inštancie sa taktiež zaoberal pasívnou vecnou legitímáciou žalovanej. Vychádzal z nesporného skutkového zistenia, že žalovaná skutočne bývala v žalovanom období v rodinnom dome súp. č. XXXX, k. ú. L. P. spolu s manželom a maloletou dcérou a užívali i nehnuteľnosti k rodinnému domu prislúchajúce. Súd prvej inštancie preukázanú situáciu posúdil tak, že žalovaná sa v období od 01.10.2016 do 23.03.2018 bezdôvodne obohacovala tým, že v jej prospech dochádzalo k plneniu bez právneho dôvodu. V zmysle § 458 Občianskeho zákonníka je preto žalovaná povinná toto bezdôvodné obohatenie vydať. V zmysle § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že žalovaná užívala spolu s manželom a maloletou dcérou v žalovanom období nehnuteľnosti bez ich reálneho rozdelenia, preto z povahy plnenia vyplýva, že títo majú voči žalobkyňi solidárnu povinnosť poskytnúť jej za užívanie peňažnú náhradu, pričom s ohľadom na ich solidárnu zodpovednosť môže žalobkyňa nárok uplatniť výlučne aj len voči žalovanej (viď napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 33Odo/542/2002, resp. sp. zn. 28Cdo/651/2017). K obrane žalovanej, že splatila úver vo výške 48.000,- EUR za žalobkyňu, uviedol, že pokiaľ aj žalobkyňa bola dlžníčkou banky a táto nesplácala úver a úver splácal výlučne S.. P., má on právo uplatniť si tzv. subrogačný postih (§ 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka) voči žalobkyňi. Tento subrogačný postih sa však uplatňuje iba vo vzťahu k spoločným dlžníkom, a teda žalovaná ho uplatniť nemôže, aj keď by S.. P. použil na splatenie splátok úveru prostriedky z BSM, prípadne aj výlučné prostriedky žalovanej. Vo vzťahu k splátkam zaplateným po tom, ako sa výlučným dlžníkom banky stal S.. P., už v žiadnom prípade nemožno hovoriť o tom, že by žalovaná platila dlh za žalobkyňu, nakoľko, ak bol výlučným dlžníkom S.. P., žalobkyňa dlžníčkou nemohla byť. Žalovaná sa v konaní bránila aj tým, že neužívala celý dom, ale len niektoré izby o celkovej ploche cca 50 m². Podľa názoru súdu prvej inštancie sa žalovanej a jej rodine neznižil majetok o to, čo by inak museli vynaložiť na získanie oprávnenia užívať danú nehnuteľnosť. Tvrdenie žalovanej, že s rodinou užíva len niektoré izby, označil súd prvej inštancie vzhľadom na povahu nehnuteľnosti - ide o rodinný dom, ktorý slúži na bývanie, kde sa predpokladá, že užívateľovi bude poskytovaná najvyššia miera súkromia s tým, že tento sám uzná, koho si do domu vpustí a koho nie- ako i vzhľadom na nie korektné vzájomné vzťahy medzi žalobkyňou a žalovanou a jej manželom, za nedôvodné, pretože nebolo možné od žalobkyne spravodlivo požadovať, aby v tomto rodinnom dome s nimi bývala. Preto ak žalovaná s rodinou užívala hoci aj len 50 m², je potrebné vychádzať z toho, že žalovaná s rodinou užívala de iure celý rodinný dom. Ďalej súd prvej inštancie považoval za nesporné, že suma obvyklého nájomného za nehnuteľnosti sa pohybuje v rozsahu 1.000,- EUR. Žalobkyňa žiadala priznať nižšiu sumu, 500,- EUR mesačne, a keďže bolo preukázané užívanie nehnuteľností v žalovanom období od 01.10.2016 do 23.03.2018, žalobe žalobkyne čo do zaplatenia 8.870,97 EUR vyhovel. Úrok z omeškania priznal z priznanej sumy v zákonnej výške 5% (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.), ale až od 10.05.2019, t. j. odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka. Vo zvyšku žalobu zamietol. Súd prvej inštancie vysvetlil, že nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov S.. P. a S.. X., ako i výsluchom žalobkyne, nakoľko tieto dôkazné prostriedky navrhla žalovaná na preukázanie okolností financovania kúpy nehnuteľností, ktoré dôkazy sa týkajú okolností nepodstatnej

pre rozhodnutie. Súd zaviazal žalovanú k zaplateniu priznanej sumy vrátane príslušenstva do 3 dní od právoplatnosti rozsudku v zmysle § 232 ods. 3 C.s.p.. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu vyhovujúceho výroku vrátane výroku o lehote plnenia podala žalovaná včas odvolanie. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vytýkala súdu prvej inštancie, že zistené skutočnosti neaplikoval na okolnosti tohto konkrétneho prípadu, a to práve vo vzťahu rozporu nároku žalobkyne s dobrými mravmi. Ak je v danej veci predmetom sporu iba nárok žalobkyne voči žalovanej, nemožno podľa nej námietku rozporu s dobrými mravmi zamietnuť tvrdením, že iná osoba, v danom prípade S.. P. si mohol uplatniť svoj nárok v inom konaní, a rovnako tak ani že takto bola daná možnosť domôcť sa svojich práv, ktorú možnosť oprávnený nevyužil. Je toho názoru, že práve argumentované skutočnosti, a to spôsob, akým došlo k financovaniu predmetnej nehnuteľnosti, splácanie úveru ňou a jej manželom a tiež uzavretie dohody o urovaní majú nepochybne rozhodujúci vplyv na posúdenie nároku žalobkyne a jej súladu s dobrými mravmi. Ďalej argumentovala, že ak súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uvádza, že oprávnený (zrejme S.. P.) už s manželkou mal možnosť kedykoľvek sa domôcť svojich práv cestou súdu, ktorú možnosť nevyužil, rovnako tak mohla žalobkyňa už viac ako 4 roky pred podaním žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia podať žalobu na vypratanie, bezprostredne po tom, čo mala jej vlastnícky patriacu nehnuteľnosť užívať. Poukazovala, že žalobkyňa uviedla, že sa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jej úkor obohacuje, dozvedela už v roku 2012, kedy sa do domu nasťahovala žalovaná, avšak až v roku 2016 podala žalobu o vypratanie. Ďalej tvrdila, že nemohla vylúčiť žalobkyňu z užívania celej nehnuteľnosti, nakoľko táto sama nemala už v priebehu cca 4 rokov záujem v nej bývať a túto užívať, žalobkyňa mala záujem nehnuteľnosť predať S.. P.. Ak majetkové vyjadrenie prospechu má predstavovať peňažnú čiastku, ktorá (zodpovedá -pozn. odvolacieho súdu) sume obvykle vynakladanej na užívanie veci, v danom prípade nehnuteľnosti, táto sa musí odvíjať od jej výmery, a to tak ako keby vlastník uzavrel s nájomcom nájomnú platnú zmluvu. Vytýkala, že tieto skutočnosti súd náležité nehodnotil, a preto sa ani riadne nevysporiadal s podstatnými skutkovými a právnymi otázkami. Nesúhlasila s názorom súdu prvej inštancie a nevykonaním ňou navrhovaných dôkazov, ktoré podľa nej mohli nepochybne preukázať jej tvrdenia ako i skutočnosť, že nárok žalobkyne odporuje dobrým mravom. Voči rozhodnutiu o lehote plnenia sa žalovaná bránila tvrdením, že sa v dôsledku dlhodobého sporu o nehnuteľnosť dostala do finančnej tiesne, splácala úvery, tieto navyšovala a pod. a preto je podľa nej na mieste predpoklad, že ona sama nebude schopná uhradiť sumu priznanú súdom v lehote 3 dní, ktorá je pre ňu neprímerane krátka. Preto bolo podľa nej povinnosťou súdu prvej inštancie tieto skutočnosti zohľadniť a podľa toho určiť primeranú lehotu na plnenie povinnosti žalovanej, ktorá by nemala byť určená dňami, ale dlhším časovým obdobím.

3. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že súd prvej inštancie vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, zobral do úvahy aj žalovanou tvrdené skutočnosti, ktoré vyhodnotil ako bezpredmetné vo vzťahu k prejednávanej veci, nakoľko uvádzané skutočnosti žalovanou sa týkali obdobia rokov 2012, ktoré sa nevzťahovalo na obdobie, kedy malo dochádzať zo strany žalovanej k bezdôvodnému obohateniu. Súd sa s námietkou žalovanej v tom, že údajne nemala užívať celú nehnuteľnosť, riadne vypořiadal v bode 63 odôvodnenia rozsudku. Keďže si žalovaná zvolila alternatívu užívania celého domu, je na mieste požadovať, aby nahradila sumu zodpovedajúcu nájomnému za užívanie celého domu. Žalobkyňa poukázala na to, že súd ani nemohol vykonať výsluch svedka S.. P., nakoľko sa zúčastnil pojednávania vo veci, a teda je vylúčený z možnosti byť vypočutý ako svedok. Žalobkyňa dala do pozornosti uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 10.08.2020 sp. zn. 9C/87/2016, ktorým súd schválil medzi žalovanou a ňou súdny zmier, ktorým sa žalovaná zaviazala zaplatiť jej sumu 8.000,- EUR v lehote do 10.08.2021, a rovnako trovy konania. Predmetom tohto konania bolo rovnako zaplatenie nájmu za užívanie rovnakej nehnuteľnosti, avšak za obdobie od 02/2015 do 05/2016 v sume 500,- EUR sa mesiac, celkovo tak vo výške 8.000,- EUR. Žalovaná tento nárok uznala čo do dôvodu ako aj výšky. K tomu uviedla, že je absolútne neprípustné, aby v jednom konaní ten istý nárok žalovaná uznala a v druhom konaní rozporovala. Navyše v konaní, ktoré skončilo súdnym zmierom, žalobkyňa bola voči žalovanej zhovievavá, keď jej odpustila úroky z omeškania zo žalovanej sumy a umožnila splatiť priznanú sumu v lehote 12 mesiacov, a to najmä aj z toho dôvodu, že sa žalovaná na pojednávaní vyjadrila, že odvolanie v tejto veci podávať nebude. Žalobkyňa je toho názoru, že žalovaná odvolanie podala len z dôvodu oddialenia svojej povinnosti zaplatiť žalobkyňu priznanú sumu s príslušenstvom.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

5. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

6. Žalovaná v odvolaní namietala predovšetkým nedostatočné odôvodnenie vyhodnotenia zistených skutočností súdom prvej inštancie. Odvolací súd s týmto jej názorom nesúhlasí. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie sa veľmi podrobne a konkrétne zaoberal procesnou obranou žalovanej.

Z odôvodnenia jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na druhej strane. Z odôvodnenia rozhodnutia je zistiteľné, akým spôsobom súd prvej inštancie postupoval pri posudzovaní rozhodných skutočností v prejednávanej veci, odôvodnenie tak vyhovuje zákonným požiadavkám, ktoré C.s.p. kladie na obsah odôvodnenia rozhodnutia, aby vec bola spravodlivo posúdená.

7. Súd prvej inštancie hodnotil jednotlivé dôvody obrany žalovanej osobitne, konkrétne a podrobne. Zároveň žalovaná namietala nesprávne hodnotenie zistených skutočností. Žalovaná sa bránila predovšetkým tvrdeným rozporom výkonu práva žalobkyne s dobrými mravmi, ktorý videla vo viacerých skutkových dôvodoch. Väčšina uvedených dôvodov sa však týkala jednej a tej istej skutkovej okolnosti, a to okolnosti financovania nadobudnutia nehnuteľností. Je potom prirodzené a logické, že väčšina tvrdených dôvodov bola súdom prvej inštancie vyhodnotená ako nedôvodná práve iba z jedného dôvodu, že obsahom týchto tvrdení sú v podstate nároky iného subjektu, nie žalovanej ako strany sporu, a to nároky bývalého manžela žalobkyne a terajšieho manžela žalovanej z titulu vložených investícií do cudzej veci, pričom súd prvej inštancie za rozhodné pre posúdenie obrany žalovanej považoval, že tento iný subjekt, manžel, mal rovnakú právnu možnosť ako žalobkyňa, uplatniť si tvrdené nároky na plnenie voči žalobkyňi žalobou, a ak tak nevykonal (opak z dokazovania nevyplýnul), je to jeho zodpovednosť, na jeho ťarchu, ktorú nie je možné prenášať do inštitútu rozpornosti výkonu práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúcom v užívaní tejto veci žalovanou a jej rodinou s dobrými mravmi v spore iniciovanom žalobkyňou. Uplatnenie práva žalobkyne preto nie je zneužitím práva na úkor žalovanej.

8. Odvolací súd nesúhlasí s argumentáciou žalovanej v odvolaní, že žalobkyňa vedome nechala vzniknúť bezdôvodné obohatenie na svoj úkor od roku 2012. Žalovaná mala od počiatku užívania nehnuteľností vedomosť o tom, že užíva cudzie nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, mohla ich dobrovoľne kedykoľvek opustiť. Žalobkyňa vo svojom rodinnom dome bývala nepretržite do augusta 2014, aj po nasťahovaní sa žalovanej spolu s jej bývalým manželom. Žalovaná v rozsiahlom opise skutkových okolností sama potvrdila, že ju a jej manžela žalobkyňa vyzývala na opustenie domu, dokonca vykonávala úkony, ktorými sa snažila prinútiť ich odísť. Vzájomné spolunažívanie v trojici bolo neznesiteľné, no z domu sa napokon odsťahovala žalobkyňa. Predmetnej žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia predchádza žaloba o vypratanie podaná žalobkyňou proti žalovanej a jej rodine v roku 2016, o ktorej konanie nie je podľa vedomostí odvolacieho súdu doposiaľ skončené. Nemožno tiež opomenúť, že v danom namietanom období (2012-2016) subjekty sporu uzatvárali právne úkony a viedli súdne spory týkajúce sa vlastníctva dotknutých nehnuteľností, existovala teda spornosť vlastníctva, ktorá otázka má význam pre posúdenie nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu užívania nehnuteľností v tomto období. Neuplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňou podanou žalobou už skôr preto nie je možné posúdiť ako zneužitie práva, ktoré by malo za následok šikanózný výkon subjektívneho práva žalobkyne.

9. V odvolaní žalovaná namietala i voči právnemu posúdeniu rozsahu bezdôvodného obohatenia, ktorá sa podľa nej má odvíjať od výmery ňou tvrdenej skutočne užíwanej plochy rodinného domu. Vytýkala, že tieto skutočnosti súd náležite nevyhodnotil. Odvolací súd s týmto konštatovaním žalovanej

nesúhlasí, súd prvej inštancie vysvetlil svoje úvahy ohľadom rozsahu bezdôvodného obohatenia, s ktorým hodnotením a následným právnym posúdením odvolací súd v celom rozsahu súhlasí a na ktoré dôvody v ods. 63 odôvodnenia odkazuje. Opätovne poukazuje, že strany sporu a ich bývalý alebo terajší manžel istý čas od roku 2012 do augusta 2014 spoločne obývali dotknuté nehnuteľnosti, no, ako vypovedala žalovaná, toto spolužitie bolo neúnosné. Nie je preto relevantná obrana žalovanej v odvolaní, že žalobkyňa sama nemala záujem v nehnuteľnosti bývať a túto užívať. Je totiž zrejmé, že vzhľadom na vzájomný konfliktný vzťah nie je možné od žalobkyne spravodlivo požadovať, aby užívala svoj rodinný dom spolu s bývalým manželom a žalovanou, terajšou manželkou jej bývalého manžela, s ktorou udržiaval vzťah počas ich manželstva, a ich dcérou, teraz aj so svojou dcérou. Žalovaná s rodinou odmietajú nehnuteľnosti opustiť, čo je preukázané jednoznačne ich postojom v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 42C/158/2016 na základe žaloby žalobkyne o vypratanie dotknutých nehnuteľností. Týmto správaním robia nehnuteľnosti prístupné len im, čím si uzurpujú postavenie detentora nehnuteľností o celkovej ploche bez ohľadu na to, ako intenzívne ich skutočne využívajú. Preto je spravodlivé priznať žalobkyňi ako náhradu peňažnú čiastku, ktorá zodpovedá čiastkam obvykle v danom mieste a čase plateným za užívanie obdobných nehnuteľností o celkovej ploche, spravidla formou nájmu (t.j. nájomné, ktoré sa vytvára na trhu s nájmom a je dané stavom miestnej a časovej ponuky a dopytu).

10. Súd prvej inštancie správne skúmal konkrétne okolnosti prípadu a správne prihliadol na účel, ktorému nehnuteľnosti slúžia (rodinné bývanie), k tomu, ako sa žalovaná obohatila, ako nehnuteľnosti užívala (rodinné bývanie) a k tomu, akú odplatu by za takéto užívanie nehnuteľností bola za bežných okolností povinná platiť (porov. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25 Cdo 845/99).

11. Odvolací súd konštatuje, že na zistenie skutkových okolností rozhodných pre posúdenie nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vykonal súd prvej inštancie dostatočné dokazovanie, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné. Žalovanou navrhované a súdom nevykonané dôkazy boli nadbytočné, pretože, aj keby nimi bola preukázaná žalovanou tvrdená skutočnosť (okolnosť financovania nadobudnutia nehnuteľnosti), táto by vzhľadom na vyššie uvedené dôvody rozhodnutia (oprávnený subjekt si svoje nároky mal uplatniť súdnou cestou, čo preukázateľne nevykonal) nemala žiaden význam pre posúdenie veci, teda nemohla by privodiť iné rozhodnutie o predmete konania. Odvolací súd preto súhlasí s postupom súdu prvej inštancie, ktorý nevykonanie dôkazov v odôvodnení aj náležite vysvetlil.

12. Žalovaná namietla i voči rozhodnutiu o lehote plnenia, ktorú súd prvej inštancie určil v zmysle § 232 ods. 3 C.s.p. v zákonnom trvaní 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd pri rozhodovaní o námietke prihliadol na to, že žalovaná v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nevzniesla požiadavku na určenie dlhšej lehoty plnenia, ani netvrdila a nepreukazovala svoju finančnú tieseň, ktorú prednáša až v odvolaní. Záver, že je vhodné určiť na splnenie lehotu dlhšiu než tri dni, musí byť podložený zistením všetkých potrebných skutočností, ktorými sú aj osobné pomery oboch strán sporu (pozri R 87/1966). Žalovaná však až v odvolaní tvrdené skutočnosti o svojej zlej finančnej situácii nepreukazuje, iba stručne uvádza, že sa v dôsledku sporu dostala do finančnej tiesne a že uloženou sumou bežne nedisponuje. Nedostatok tvrdení potrebných skutočností žalovanou zapríčinil (správne) rozhodnutie súdu prvej inštancie o lehote plnenia. Odvolací súd zároveň na potvrdenie vecnej správnosti rozhodnutia o lehote plnenia poukazuje na osobné pomery žalobkyne, ktoré boli tvrdené v priebehu konania pred súdom prvej inštancie (a neboli žalovanou rozporované). Žalobkyňa vo svojich vyjadreniach uviedla, že je matkou samoživiteľkou, má 1-izbový byt, spláca úvery na bývanie, pôžičky od nebankových subjektov použité na vyplatenie úveru manžela žalovanej, má dve práce, pracuje 10-12 hodín denne na úkor maloletej dcéry. Odvolací súd dospel k záveru, že nesplnenie uloženej povinnosti v lehote troch dní od právoplatnosti by bolo pre žalobkyňu príliš ťaživé a z tohto dôvodu nedôvodné.

13. Žalovanou uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

14. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

16. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 257 C.s.p.. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, a preto jej v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).